

Alfred och Alfhilda.

I året 1800, ja, det var nittiotre,
till kronans tjänst i Stockholm jag drog som ni får se.
Jag tog farväl av hemmet och sade till min vän:
»Kanske du har en annan förrän vi ses igen.»

Men flickan grät och sade: »Nej, det får aldrig ske,
hur långt du än vill resa min allra käraste.»
De orden kom från hjärtat i hennes unga bröst.
»O, stanna du här hemma och skänk mig ro och tröst.»

Så reste jag, så kom jag till Sveriges huvudstad.
Jag glömde snart Alfhilda och levde frisk och glad.
Två månader förgingo, sen skrev jag henne till
I brevet stod de orden, jag här omtala vill:

»I dag Alfhilda skriver jag ett sista brev till dig
Du söka må en annan och evigt glömma mig».
Mitt hårda hjärta banka när jag skrev dessa ord:
»Du får mig evigt glömma på denna världens jord.»

Alfhilda fick snart brevet och grät och skrev alltså:
»Min vän, är det din mening, hur skall då med oss gå.
ty jag har nu här hemma en liten son så rar,
för han skull vill jag bedja till dig o, huld oss var

Hur kan du så mig glömma, som tro mig svurit har?
Nej, det får aldrig hända, den sorg för bitter var,
så skriv du snart tillbaka och giv mitt hjärta ro,
och härmed vill jag ända mitt brev i hopp och tro.

Jag läste detta brevet för alla på kasern,
korpraler, artillerister, som äro landets värn,
jag spe och skratt blott hörde, själv var jag full av hän,
jag gjorde spe åt brevet, Alfhilda och dess son.

Men en kamrat inföll nu, som vid min sida stod:

»Det brevet har den sorgsna visst skrivit med sitt blod,
och du gör synd mot henne, som trofast var mot dig.
Då kom en tår i ögat på honom och på mig,

9 Men redan nästa morgon just då reveljen ljöd
då kom ett brev från hemmet: »Alfhilda din är död,
och du var största skulden, att hon gick ur livet hän
ty gruvligt har du syndat mot gud och mot din vän.

Det sägs, när hon fick läsa, ditt brev så fullt av hän,
så tog hon upp ur sängen sin lille rare son,
smög skogsväg ner till insjön, och där försvann hon platt
i går den tolvte juli, en vacker sommarnatt.»

Jag reste hem där fann jag ett brev vid trädets rot
jag läste detta brevet så fort jag tog det mot.
i allra sista raden hon skrivit dessa ord:
»För din skull, Alfred, dör jag som har mig glömt på jord.

Så gick jag genom bergen och ner till insjöns strand
där flöt ett lik, Gud hjälp mig, jag drog det uppå land.
Och ögat börjar tåras när som jag därpå såg.
Det var Alfhilda och min son, som där framför mig låg.

Nu vilar hon i graven med barnet på sin arm
det slumrar blitt i döden invid sin moders barm.
Men jag går genom världen, min ödesdigra gäng
och härmed får jag ända min sorgeliga sång.

UR FOLKPOESINS SKATTKAMMARE

ANDRA DELEN
AV FOLKVISSAMLINGEN

Från gamla, glada tider...

GAMLA VISOR.
NYTRYCKTA I A R !

ILLUSTRERADE
AV KONSTNÄREN
HARALD GELOTTE

SAMLADE och UTGIVNA
AV G. H. AKERSTRÖM